

CHƯƠNG MƯỜI BA

NGƯỜI CHỒNG QUÁI DỊ

Nơi đó thuộc khu vườn của tư dinh quan Đại-Học-Sĩ Dương Sĩ Kỳ, nằm trong vòng thành rộng lớn với nhiều tòa nhà dọc ngang đồ sộ và lộng lẫy.

Một người con gái đứng bất động trên cây cầu đá bắc ra ngôi nhà mát giữa lòng hồ.

Cảnh vật trước mắt nàng vô cùng thi vị...

Dưới nước có sen, có cá ngũ sắc... Quanh hồ là khu hoa viên trồng đủ loại hoa kiểng. Có tùng, có trúc, có liễu... Xa xa thấy hòn sơn dã, có cả thác suối con.

Nhưng người con gái dường như không phải đứng đó để ngắm cảnh? Hòn phách nàng như gửi đâu đâu...

Ngôi nhà mát hình lục giác này gợi cho nàng hình ảnh của ngôi nhà năm xưa. Khu vườn hoa hương bay ngào ngạt này làm cho nàng bồi hồi nhớ về quá khứ...

Nửa năm qua chiều nào nàng cũng ngheu ngao trước cảnh đó để lòng mênh mang một nỗi sầu hận khôn giải!

Từ khi nước mát, làm dân một nước nô lệ bị giặc bắt giải về xứ này, tuy có may mắn không bị làm vợ người, nhưng

cuộc sống vàng son nơi đây đâu khác gì con chim bị nhốt trong lồng, ngày ngày ngóng trông về tổ...

Mẹ hiền biền biệt nơi chân trời quê hương, chẳng rõ có yên thân trước sự cai trị hung tàn của giặc? Cha già làm kiếp tù đầy trên đất khách, hiện sống chết ra sao? Thân huynh bốn ba hải ngoại tìm cha, hiện lưu lạc phương nào? Người tình biệt vô âm tích, giờ có còn trên dương thế hay đã về cõi chết?

Bao nhiêu thắc mắc với muôn ngàn sầu thảm làm cho nét mặt ngọc của nàng lúc nào cũng hắt hiu ảm đạm.

Nàng bỗng nhớ đến HuỳnhNhu, cô bạn gái thân thiết của nàng trên hải thuyền của TrươngPhụ. Nàng ấy quả là một bậc anh thư, một nữ kiệt! Những ngày lên đênh trên thuyền giặc, chị em bạn gái đồng hương đã học ở nàng ý chí cương quyết diệt thù.

Khi tàu cập bến Lưu gia cảng¹ chị em chia tay mỗi người mỗi ngả. Trước phút chia tay HuỳnhNhu còn nhắc nhở: «Trả hận vong quốc». Hơn 40 cô gái nghe nàng nói gật đầu, rồi ôm nhau khóc ngất. TrươngPhụ cho họ lên xe đưa đi.

Chỉ riêng ThúyUyên với HuỳnhNhu đi hai cỗ xe riêng. Còn số chị em khác đi chung một cỗ xe lớn. Chẳng ai biết trước mình bị đưa về đâu?

Ngồi trong cỗ xe bịt bùng ba hôm sau ThúyUyên được đưa vào phủ một vị đại quan. Nàng không hiểu TrươngPhụ đã bàn tính gì với vị đại quan này? Chỉ biết rằng sau hai ngày tới nơi đây nàng mới bị đưa ra trình diện chủ nhân.

Nàng hỏi thăm con hầu, biết được vị quan này họ Dương tên SĩKỳ, là một Đại-học-Sĩ đứng đầu nội các. Đến khi giáp mặt ông ta, ThúyUyên thấy ông ta có vẻ con người đoan

---

¹ Hải cảng thuộc TôChâu phía bắc ThượngHải.

chính, nghiêm minh, tuổi độ 50. Dương phu nhân khoảng trên 40, vẻ mặt phúc hậu.

Sau khi hỏi thăm thân thế của nàng, biết nàng là con gái của quan Hàn-Lâm học-sĩ xứ AnNam, lại thêm nhan sắc mỹ miều, hai vợ chồng lấy làm mừng rỡ. DươngSĩKỳ nói:

— Ta thấy nàng dung nhan kiều mị, cốt cách khác phàm, lại thêm biết nói tiếng TrungHoa, nên muốn nhận làm nghĩa nữ. Ta chỉ có hai con trai đã lập gia thất, đều là võ tướng hiện trấn ngoài ải NhạnMôn. Hai ta ở nhà thân đơn vò võ, nên cũng ước mong có thêm một nghĩa nữ cho vui. Nàng nghĩ thế nào?

ThúyUyên những tưởng mình bị bắt buộc làm vợ, làm thê thiếp, bợn quan nhà Minh và đã dự trù kế hoạch giết thù như HuỳnhNhu đã vạch.

Giờ thấy hai vợ chồng người này đối đãi tử tế, nhất thời nàng chưa biết hành động ra sao, nên lễ phép thưa:

— Đại quan và phu nhân đã có lòng thương yêu, tiện nữ vô cùng cảm kích. Vậy xin lạy một lạy này để tỏ lòng thành kính và biết ơn.

DươngSĩKỳ và Dương Phu nhân mừng rỡ, bảo nàng đứng lên, ân cần hỏi han, rồi đặt tên cho nàng là DươngKiều Nga.

Dương Phu nhân không muốn nàng mang tên Thúy Uyên, vì sợ nàng hồi nhớ cố quốc, có ngày bay về tổ như loài chim Uyên.

ThúyUyên bây giờ tức là KiềuNga, được vợ chồng DươngSĩKỳ trọng đãi, cho ở lầu MộngNgọc, có hai tỳ nữ hầu hạ như các tiểu thư quyền quý con quan đại thần TrungQuốc.

Hàng ngày Dương phu nhân quán quýt bên nàng, thấy nàng lâu thông kinh sử, lại giỏi đủ nghề «cầm kỳ thi họa», bà vô cùng đẹp ý, nên càng yêu nàng như con ruột.

Mặc dù được đối xử tử tế, song ThúyUyên vẫn không nguôi buồn khổ. Tâm tâm nàng lúc nào cũng nghĩ:

«Ta được kẻ thù nuôi dưỡng trong lòng son này để quên tổ quốc, quên cội nguồn!».

Xem thế, kẻ thù đối đãi tốt càng nguy hiểm hơn kẻ hung bạo! Nàng luôn luôn nhủ thầm:

«— Ta phải thoát ly khỏi ngục tù nhưng gấm này, mới có thể tìm cách trả thù cho nhà, trả hận cho quốc gia».

Rồi nàng tự hỏi:

«— Chẳng biết Huỳnh Như và các bạn khác ra sao? Có ai đã làm được điều gì cho đất nước chưa?»

Đang lúc trầm tư nghĩ ngợi, ThúyUyên chợt nghe tiếng nói nhỏ nhẹ bên tai:

— Thừa tiểu thư, Đại quan và phu nhân cho gọi tiểu thư vào khách sảnh bàn chuyện.

ThúyUyên giật mình nhìn lại... thấy con tỳ nữ KimĐào đứng sau lưng mình, sắc mặt hí hửng mừng vui.

Từ ngày làm nghĩa nữ cho họ Dương, ThúyUyên được Dương phu nhân cấp cho 2 nô tỳ hầu hạ là KimAnh và KimĐào, một đứa 15 và một đứa 14 tuổi.

Vốn là hai chi em ruột, song KimĐào thật thà dễ thương, còn KimAnh tánh tình lạnh lợi, xảo quyệt. Hai chị em khác nhau một trời một vực, từ hình hài đến tánh tình!

ThúyUyên tín nhiệm KimĐào nên để nó hầu hạ cận kề mình. Còn KimAnh nàng ngán ngẫm không muốn nhìn. Nàng thấy trong ánh mắt của nó có sự ghen ghét, vì rằng nàng có may mắn được chủ nó thương yêu nhận làm nghĩa nữ.

ThúyUyên nghĩ nó là hàng tôi tớ hạ cấp, chẳng đáng cho nàng bận tâm, nên giả vờ không thấy cái nhìn ghen ghét của nó. Trái lại nàng rất thương mến KimĐào.

Thấy con hầu có cái nhìn kỳ lạ, nàng đoán ngay có điều bất thường, nên hỏi:

— Chắc em biết rõ nghĩa-phụ và nghĩa-mẫu ta muốn bàn chuyện gì phải không?

KimĐào đáp ứng:

— Dạ... Em không...

ThúyUyên nhìn thẳng vào mặt nó, bảo:

— Giấu ta vô ích! Bởi vì trước sau gì ta cũng biết. Tốt hơn em nên cho ta biết ngay bây giờ mới thật xứng đáng tấm lòng thương yêu của ta.

— Thưa... Em nghe Đại-quan và phu-nhân bàn về việc cho tiểu thư lấy chồng.

ThúyUyên nghe nó nói không khỏi giật mình kinh hãi. KimĐào nhìn thấy cô chủ nhỏ mặt mày đổi sắc thì hết sức ngạc nhiên.

Vì thói thường các nàng TrungHoa nghe cha mẹ tính chuyện gả chồng đều hết sức vui mừng, mặc dù có chút hổ thẹn. Còn cô gái AnNam này in hình như không hoan hỉ lắm, lại còn tỏ vẻ kinh hoàng sợ hãi?

Nàng theo chân KimĐào vào khách sảnh, lòng miên man nghĩ ngợi:

«Ta có nên chấp nhận hay từ chối cuộc hôn nhân của họ Dương đề nghị?»

Vô tình tay nàng chụp lên mái tóc mò mẫm cây trâm... con tim bỗng rên siết từng cơn.

Nhớ lại buổi chiều nơi tư phòng nhà nàng, cả hai thú nhận yêu nhau. Nàng trao cho chàng vòng ngọc, còn chàng trao cây trâm cho nàng, nói rằng:

«— Đây là bảo vật quý nhất của tôi, xin gửi nàng để làm tin. Tôi về nhà sẽ trình lại với song thân việc nhân duyên của chúng ta. Có điều phận làm trai nợ nước chưa trả, xin nàng nán lòng chờ đợi ngày toàn dân ta đuổi loài hung bạo khỏi quê hương, lúc ấy đôi ta mới nên duyên chồng vợ».

Câu nói của chàng, nàng thuộc nằm lòng! Nàng nhận cây trâm và nghẹn ngào bảo:

«— Cây trâm này ví như người bạn tình của thiếp cho đến ngày tương ngộ cùng chàng».

Lời nói của cả hai còn rành rành đó... Mấy năm qua nàng quyết giữ tấm thân băng tuyết cho vẹn lời thề với người xưa. Khi bị giặc bắt, nàng đã hứa với mẹ là bảo vệ tiết trinh cho người yêu, dù phải chết.

Nào ngờ gặp cô bạn gái HuỳnhNhu, bao nhiêu ý chết trong đầu đã tan biến. HuỳnhNhu khuyên nhủ các chị em đồng hương nên dùng nhan sắc của mình mà trả thù cho quốc gia. Đừng vì chút tình riêng mà hủy hoại thân xác, trong khi tổ quốc đang cần những đứa con thân yêu mưu đồ phục quốc.

Nhớ đến lời căn dặn sau cùng của HuỳnhNhu, Thúy Uyên cảm giác như có một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đỉnh đầu. Nàng tê tái nhủ với mình:

«— Thân ta bây giờ không thuộc về ta nữa, mà hãy kể như đã hiến cho công cuộc phục quốc. Việc gì nhằm có lợi cho quốc gia thì ta phải hy sinh, dù có bị thất tiết hay phải chết!»

Nàng nghĩ như thế nên tính trong bụng:

«— Nếu như DươngSĩKỳ và Dương phu-nhân gả nàng cho một tên quan Tàu quyền thế mạnh, nàng sẽ bằng lòng lấy hắn để xoay sở vận mệnh nước nhà».

Đã có quyết tâm như thế, nàng bình tĩnh vào khách sảnh chào cha mẹ nuôi, nhỏ nhẹ hỏi:

— Chẳng hay nghĩa-phụ và nghĩa-mẫu có điều chi dạy bảo?

Dương phu-nhân ngọt ngào:

— Con năm nay đã 23, 24 tuổi rồi. Dù ích kỷ ta cũng không thể giữ con ở mãi trong nhà. mấy tháng qua thân phụ con đã đề ý tìm được một người xứng đáng cho con. Ngặt vì mình là đàn gái khó thể lên tiếng trước, nên phụ thân con phải tìm người nhờ làm môi giới. Cũng may có quan Hình-bộ TrìnhNgôCông chịu đứng ra giúp dùm. Bữa nay người ấy đã chịu. Vậy ý cha mẹ định tháng sau cho con xuất giá, con nghĩ thế nào?

ThúyUyên giả vờ nói:

— Con chưa kịp hầu hạ nghĩa-phụ và nghĩa-mẫu để đền đáp công ơn đã thương yêu nuôi dưỡng con. Làm sao con có thể tính chuyện xuất giá theo chồng?

DươngSĩKỳ cười khà khà nói:

— Những lời hiếu thảo của con, ta rất cảm động. Sự thật nếu con chịu lấy người mà ta sắp đặt cho con, cũng là cách đền ơn ta đó.

ThúyUyên đưa mắt nhìn DươngSĩKỳ, hỏi:

— Xin nghĩa phụ cho con rõ vì sao?

— Bởi vì người ấy hiện nay được Hoàng-thượng yêu chiều, các quan kính nể. Tuy ta đứng đầu bá quan, nhưng thế lực không bằng người ấy. Ta sợ rằng bọn hoạn quan thu phục kéo người ấy về một phe thì rất nguy hiểm cho việc trị quốc.

ThúyUyên nghe nói nghĩ thầm:

«— Té ra bấy lâu mình làm tướng hai vợ chồng này tử tế với mình, nhận làm nghĩa nữ. Sự thật họ đã có dụng ý dùng ta để thu phục kẻ lợi hại khác! ThúyUyên này đâu phải con mỗi để các người buông câu?»

Trong lòng uất hận, song ngoài mặt nàng bình tĩnh dọ dẫm:

— Người ấy làm chức chi hử nghĩa phụ?

— Người ấy vừa trông coi Hàn-Lâm-viện, vừa làm trong nội các, được vua phong là Long-Đồ Đại-Học-Sĩ.

— Nghĩa phụ đứng đầu nội các, quyền thế lẫy lừng, sá gì người ấy?

— Chỉ tại con không hiểu! Người ấy tuy mới làm quan và cấp bậc dưới ta, song lại được vua thương yêu hết mực. Tuy ta đứng đầu bá quan, nhưng thế lực cũng không thể sánh

với người ấy, dù rằng chức vụ của ta gần như chức vụ thừa tướng, còn người ấy vừa coi Hàn-Lâm, vừa phụ giúp ta².

ThúyUyên nghe nói người sẽ làm chồng mình là tên quan được lão hoàng-đế trọng vọng thì có ý mừng. Tự nhủ:

«Nếu hần là tay chân quan trọng của Minh đế, ta trừ được hần là kẻ như ta trả được mỗi hận nho nhỏ cho quốc gia».

Vì nghĩ thế nên nét mặt nàng lộ vẻ mừng rỡ. DươngSĩ Kỳ và Dương Phu nhân không thấu rõ ý nghĩ thâm kín của nàng, ngỡ nàng sung sướng vì sắp lấy chồng nên cả hai vui vẻ nói:

— Ta tin với tài trí và nhan sắc của con, con sẽ chinh phục được lòng yêu thương của người ấy. Con phải gắng...

DươngSĩKỳ nói đến đó vụt nín tuốt. ThúyUyên lấy làm thắc mắc, gạn hỏi:

— Có điều gì khiến nghĩa-phụ lo nghĩ chẳng?

Dương phu nhân đáp thay chồng:

— Có một điều con cũng nên biết là chung quanh người ấy có rất nhiều mỹ nhân, cũng vào hàng tiểu thư quyền quý con nhà quan, giàu có xinh đẹp nhất thành NamKinh, do các quan trong triều dâng cho người ấy làm thê thiếp. Mấy năm trước người ấy không chấp nhận một ai. Nghe nói trong tư dinh chỉ có vài ba đầy tớ và tên thơ đồng. Nhưng bỗng

---

² Vào năm HồngVõ 13 (1380) vì thừa tướng HồDuyDung làm phản, nên Minh Thái-Tổ bãi chức thừa-tướng. Bởi thế trong chế độ Minh từ 1380 không có chức vụ này. Nhà vua đích thân điều khiển mọi việc và có một vài quan Đại Học Sĩ phụ giúp trông coi nội các, có thể xem như chức Hữu, Tả, thừa-tướng trong truyện này, hay Thủ-Tướng và Phó Thủ-Tướng ngày nay.

dung nửa năm sau này người ấy thu nhận con gái đẹp về chửa trong dinh đông đảo không khác gì cung tần mỹ nữ ở hoàng cung. Lại một điều là cho đến nay vẫn chưa có cô gái nào được chọn làm người bạn tình chung chăn gối.

ThúyUyên cười nhẹ, nói giọng mai mỉa:

— Ai lại đem dâng con cho con người kiêu hãnh như thế?

Dương phu nhân thở ra:

— Chỉ vì người ấy được hoàng-thượng yêu chiều, nên các quan đua nhau nịnh bợ dâng con để mong dựa thế lực...

Dương phu nhân nói câu đó thấy mình lỡ lời, nên vội vàng chữa:

— Nghĩa-phụ con chẳng cần dựa thế người ấy, vì ông đã đứng đầu trăm quan, song vì sợ bọn hoạn quan mua chuộc kéo người ấy về một phe, rất có hại cho việc trị quốc. Mong rằng con hiểu được thành ý của nghĩa-phụ mà chinh phục tình yêu của người ấy, để đời con được sung sướng, mà chúng tôi cũng hãnh diện vì con rể.

ThúyUyên lâm bẫm nói:

«— Chinh phục người ấy? Vâng, con sẽ cố làm cho hấn diên đảo đảo diên vì con!»

Nàng nhớ đến lời nhắn nhủ của Huỳnh Như: «*dùng cái nhan sắc khuynh thành làm diên đảo lòng giặc*». Giờ phút quan trọng đã điểm rồi đây!

Chờ xem nàng sẽ dùng mách lới nào để hạ tên quan Tàu ấy...

Dương phu nhân nghe nàng hứa hẹn mừng lắm, bảo nhỏ:

— Nhan sắc của con, gái Trung Quốc không ai bì nổi. Ta tin rằng người ấy sẽ lụy vì con.

DươngSĩKỳ căn dặn:

— Con nhớ đừng cho bất cứ ai biết con là gái AnNam. Đối với mọi người, con là con ruột của ta.

Quay sang vợ, ông nói:

— Phu nhân nên cho bọn tôi tớ trong nhà biết rằng từ nay Dương tiểu thư là con ruột của chúng ta. Đứa nào hó hê việc KiềuNga là nghĩa-nữ, tôi sẽ trị tội.

Dương phu nhân gật đầu:

— Để thiếp cho bọn chúng biết.

DươngSĩKỳ lại nói:

— Mấy tháng qua ta nhờ quan Hình-Bộ tới lui nhà người ấy để làm môi giới, nói rõ ý ta muốn gả con gái. Người ấy chần chừ không trả lời, mãi đến nay mới ưng chịu. Ta liền ra điều kiện phải làm lễ nghinh hôn, tiệc cưới hẵn hời và phải xem con là vị phu-nhân chính thức.

Dương phu nhân tiếp lời chồng:

— Chắc con cũng biết nghĩa-phụ con là đường đường một vị quan đứng đầu triều đình, đâu có thể làm cái kiêu đem con gái của mình dâng không như bọn nịnh bợ hạ cấp kia!

ThúyUyên thâm nhủ trong lòng:

«— Bọn nịnh bợ hạ cấp hay thượng cấp cũng là bọn nịnh bợ. Té ra triều đình chúng bây thói tha hết chỗ nói! Phe đảng bè phái tranh giành cho đến đời đưa con gái làm món vật hối lộ! Quả thật nghề hối lộ bọn Tàu chúng bây giựt giải quán

quân! Đau đớn thay cho thân ta lọt vào vũng bùn nhơ nhớp này để chúng bầy tranh giành quyền lực! Hừ! Thúy Uyên này quyết dùng «gậy ông đập lưng ông», cho cả bọn thù nghịch đâm chém nhau. Triều đình Trung quốc tan nát, thì họa may nước ta dân ta mới quật khởi được».

Trong lòng mênh mang thù hận, ánh mắt nàng long lên như hai vì sao sáng quắc.

Lần đầu tiên Dương Sĩ Kỳ và Dương phu nhân nhìn thấy đôi mắt nàng chiếu những tia sáng kỳ lạ, cả hai có cảm tưởng như vừa bị mê hoặc, như bị thôi miên, bần thần một lúc.

Thúy Uyên chột hỏi:

— Con muốn biết...

Nàng muốn biết năm nay hấn bao nhiêu tuổi? Hình hài ra sao? Nhưng nghĩ lại:

«Ta lấy hấn là cố ý tìm cơ hội giết hấn, chớ nào phải yêu thương sống đời với hấn đâu mà thắc mắc tuổi tác hình hài?»

Vì nghĩ thế nên nàng nói trớ rằng:

— Con muốn biết nhà người ấy có xa lắm không? Chỉ sợ theo chồng xa xôi cách trở, lúc nhớ nghĩa-phụ và nghĩa-mẫu chẳng biết làm sao gặp được?

Dương phu nhân nghe nàng nói lời chí tình, cảm động chạy tới ôm nàng vào lòng nghẹn ngào:

— Con thật xứng đáng là con gái yêu quý của ta.

Chiều đó trong buổi cơm chung, cả ba đều lộ vẻ vui mừng hơn hở. Chẳng bù nửa năm qua nét mặt Thúy Uyên lúc nào cũng dàu dàu. Dương Sĩ Kỳ lúc nào cũng trầm ngâm ít nói. Còn Dương phu nhân thì buồn bã lo âu.

Bữa nay người nào cũng hạnh phúc tràn trề!

ThúyUyên nghĩ mình sắp sửa ra tay giết tên quan đầu xỏ Tầu, rửa được mối hận cho quốc gia, để không phải sống đau thương nơi đất khách với thân phận cá chậu chim lồng, nên trong bụng nôn nao lắm.

DươngSĩKỳ khoan khoái hơn hết! Vì mấy năm qua muốn níu kéo con người được hoàng-thượng yêu quý về phe mình, nhưng không biết tính sao? Kịp khi TrươngPhụ từ An Nam trở về dâng cho ông một cô gái đẹp để làm thiếp, ông bỗng nảy ý nhận nàng làm con nuôi để gả cho người ấy, hầu ông có được chàng rể quý thế lực nhất triều đình. Cha vợ, con rể quyền thế tốt bụng, không sợ bọn nào dám đá nữa.

Dương phu nhân bấy lâu mang tâm trạng lo âu với chồng. Nay mọi việc được giải quyết êm đẹp, bà sắp sửa làm nhạc mẫu con người mà hết thấy các mệnh phụ phu nhân trong triều mơ ước, nên bà hãnh diện vô cùng.

* *

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã một tháng. Cả Dương phủ rộn ràng treo đèn kết hoa, tổ chức linh đình lễ cưới cho tiểu-thư DươngKiềuNga lấy quan Đại-học-sĩ.

Dương phu nhân chu toàn cho ThúyUyên tất cả các thứ, từ áo gối thêu đến của hồi môn... Bà lại cắt đặt cho hai con nữ tỳ KimAnh và KimĐào theo ThúyUyên về nhà chồng.

Những ngày cuối cùng ThúyUyên chột nghe sợ hãi và có cảm tưởng như dự tính «hạ» con người sắp làm chồng nàng không phải dễ!

Nàng chưa biết mặt mũi hấn ra sao? Nhưng cũng đoán được một người được lòng Hoàng-đế chắc phải lanh lợi điêu ngoa. Trong tay hấn vô số con gái đẹp mà hấn vẫn đứng đưng, thì không biết nhan sắc của nàng có đủ chinh phục hấn không?

Theo lời nghĩa-mẫu nàng kể:

«Hoàng thượng cung hấn cho đến đôi ra lệnh quan công bộ xây cho hấn một tòa dinh thự tân kỳ và tiện nghi bậc nhất ở Nam Kinh».

Đám cưới của con gái một vị quan đại thần với một quan đại thần tất nhiên phải linh đình và trọng thể.

Lúc ấy gần tới giờ hoàng đạo, bỗng thấy đoàn kiệu rước dâu đến. ThúyUyên ăn mặc lộng lẫy, trước mặt có che tấm mạng bằng the đỏ và được hai nữ tỳ KimAnh và KimĐào dìu lên kiệu hoa.

Hai tòa nhà cách nhau không xa lắm. Chẳng mấy chốc đoàn kiệu hoa tới nơi, đứng vào giờ hoàng đạo. ThúyUyên được đưa thẳng vào trong sảnh đường để cùng với chú rể hành lễ.

Đang lúc làm lễ bái Thiên bái Địa, ThúyUyên chợt nghĩ:

«Ta cố ý làm vợ hấn để giết hấn, mà để cho Trời đất chứng giám, hóa ra ta mang tội sát phu sao?»

Vì nghĩ vậy nên khi làm lễ nàng lâm râm khẩn:

«— Xin Trời đất Thánh Thần đừng chứng giám đám cưới này».

Lạy tạ Trời Đất và Hoàng ân xong, đến lạy tạ cha mẹ đôi bên. Thúy Uyên chợt nhớ Dương phu nhân có nói:

«Cha mẹ hẳn ở quá xa nên không đến dự lễ cưới».

Vì vậy cả hai chỉ lạy cha mẹ vợ, tức vợ chồng Dương SĩKỳ mà thôi.

Sự thật cả triều đình ai cũng xầm xì về vụ đám cưới không có cha mẹ chồng chứng giám. Nghe nói cha mẹ của hẳn quá già, lại ở tận miền quê xa xôi, nên không muốn tới Nam kinh sinh sống.

Lễ nghi đã xong, nàng được gia nhân đưa lên phòng cưới trên tầng lầu trên. Chú rể vẫn còn ở lại tiếp khách nơi sảnh đường.

Bấy giờ chiếc mạng the được mở ra, Thúy Uyên mới trông rõ cảnh vật...

Gian phòng này trưng bày thật trang nhã, dưới nền có lót thảm, trên vách có treo tranh. Các màn cửa đều bằng the màu xanh trời thật dịu, khác hẳn với các phòng cưới cổ điển thứ chi cũng màu hồng, màu đỏ.

Phòng không rộng lắm! Song đồ đạc bên trong đâu ra đó. Ngoài cái tủ áo quần có gương soi, còn có bàn trang điểm và chiếc bàn con để viết.

Vật đáng lưu ý nhất phải nói là chiếc giường cần thật đẹp, với nệm thật dày. Có điều chiếc giường quá hẹp, chỉ vừa đủ cho một người nằm. Nệm được bọc bằng một tấm lụa trắng tinh. Chăn gối cũng bọc áo bằng lụa trắng. Trên giường còn có một cái gối duy nhất.

Vì nàng không có nỗi cảm xúc của cô dâu, nên thứ chi trong phòng cũng làm cho nàng tò mò...

Thấy giường, màn, chăn, gối... đều đơn chiếc, nàng biết «hắn với nàng» sẽ không có đêm «động phòng hoa chúc». Nàng cười khẩy:

— Hừ, tên này kiêu hãnh quá!

Rồi nàng bật cười một tràng dài.

Hai gia nhân của hắn là hai mục đàn bà hướng dẫn Thúy Uyên lên phòng, tuổi độ trên 40, nghe Thúy Uyên lảm nhảm một câu bằng tiếng AnNam, hai mục không hiểu gì. Thấy nàng cười, hai mục càng lạ mắt!

Thúy Uyên cứ tỉnh bơ, kể như không có mặt hai mục đó... nói to, mà dĩ nhiên chỉ riêng nàng hiểu:

— Hắn tưởng cô dâu thấy cảnh: «Không rượu hợp cần, không đêm động phòng» chắc sẽ khóc ngất! Nào dè đúng ý ta! Thân ta còn giữ trong sạch đêm nay nữa!

Nàng cười hết sức khoan khoái.

Hai mục gia nhân nghe nàng lảm nhảm, rồi lại cười... Họ tưởng nàng hóa điên, nên sắc mặt từ ngơ ngác đổi thành thương hại.

Hai người hỏi hả bước đi, có lẽ đi trình báo với chủ nhân?

Thúy Uyên vẫn không dứt tiếng cười, gọi giật hai mục lại:

— Nhờ hai mục nói với chủ nhân: «Ta có lời cảm ơn».

Cả hai quay mặt nhìn Thúy Uyên sững sờ một lúc, như không hiểu lời nàng! Một mục châu mày hỏi:

— Cảm ơn điều chi cô nương?

Thúy Uyên không tắt nụ cười trên môi, đáp:

— Mụ thử nghĩ coi, cả ngày tân lang tiếp khách nhậu nhẹt li bì, mà chui vào đây để làm cái lễ động phòng với ta, có phải khổ cho thân ta không chứ? Ta làm sao chịu nổi mùi hôi hám của «hắn» chứ?

Mụ đàn bà nghe nàng gọi chủ nhân họ bằng «hắn», có vẻ khó chịu. Mụ nói:

— Có lẽ cô nương là người thứ nhất cười chứ không khóc khi trông thấy phòng cưới thế này. Nhưng chỉ sợ...

Thúy Uyên cười lớn ngắt ngang câu nói của mụ.

Nàng có nghe nghĩa-phụ và nghĩa-mẫu kể:

«Máy năm qua thiên hạ dâng cho hắn rất nhiều gái đẹp để làm thê thiếp, nhưng hắn không chung chăn gối với cô nào».

Nay hắn cưới nàng về cũng đối xử như các cô gái kia... Có lẽ hắn tưởng nàng đau khổ lắm? Thật tức cười hết sức!

Thúy Uyên lại cười.

Thấy nàng cứ mãi cười, mụ thứ hai nhin không được, gằn giọng nói:

— Chỉ sợ cô nương cười hết đêm nay, rồi những đêm sau cô nương sẽ khóc nhiều hơn ai hết!

— Vì sao chứ?

Nàng hỏi giọng hơi nặng. Mụ gia nhân đáp:

— Vì cô nương cũng sẽ ao ước được chủ nhân tôi gằn gủi mà không được, tất phải khóc tủi thân phận như 15 mỹ nhân trong nhà này.

— Không bao giờ!

Hai mụ không cãi lời nàng, quay lưng bỏ đi. Thúy Uyên lớn giọng hỏi:

— Hai nữ tỳ của ta đâu?

— Chúng ở chỗ khác! Người sống trong tòa nhà này đều có phận sự riêng. Cô nương rồi cũng sẽ làm lụng như tất cả mọi người.

Hai mụ nói xong đi thẳng.

Thúy Uyên thấy gia nhân của hấn vô lễ với mình, cười khẩy một tiếng, nói vọng theo:

— Nên nhắc với chủ nhân các người nhớ rằng: «Ta là ái nữ của quan Đại-thần Dương Sĩ Kỳ. Những gì ta đem từ Dương phủ sang đây đều thuộc về ta! Không ai được quyền xử dụng gia nhân của ta!»

Có lẽ câu nói chót của nàng hai mụ không nghe!

Thúy Uyên tức giận chạy tới khép cửa phòng, cài then lại, nằm duỗi trên giường trong lớp áo cưới.

Giường thật êm, thoang thoảng mùi hương dịu dịu từ lọ hoa đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, làm cơn bực tức của nàng không còn nữa!

Nàng nhắm mắt lại hồi tưởng đến giây phút làm lễ với hấn nơi sảnh đường... Qua tấm màn the đỏ, nàng không thấy rõ mặt mũi của hấn, nhưng dáng dấp chừng như thanh tú, chứ không giống những tên Tàu bụng phệ khác.

Sự thật mắt nàng khó thể trông rõ chung quanh, lại thêm đầu óc choáng váng vì mùi trầm hương xông lên nồng nặc, cùng với hơi thở của khách quá đông, nên cũng khó thể đoán được dung mạo hấn già, trẻ, hung hiểm ...thế nào?

Dù sao cũng không gấp gì! Nàng với hắn còn cả một trường tranh đấu trong những ngày sắp tới... Để xem phần thắng về ai?

Bỗng dung nàng nghe lý thú khi tưởng tượng đến ngày nàng «hạ» được hắn, một tên quan Tàu kiêu hãnh lợi hại!

Nàng tự hỏi:

«— Bởi lý do gì hắn kiêu hãnh? Vì được lòng lão Hoàng đế nên phách lối tự đắc chăng? Quả là hạng nịnh bợ được thời, lều láo có khác!»

Nàng bỗng nghĩ tới DươngSĩKỳ và Dương phu nhân.

Hai người họ tìm đủ mọi cách để hắn chịu làm hôn lễ linh đình với «con gái của họ», tưởng đâu «con họ» được trọng vọng như một vị phu nhân, chớ không ngờ nàng vẫn bị ngược đãi như các cô gái khác!

Nếu biết được điều này chắc DươngSĩKỳ và Dương phu nhân phải ức lắm, vì bị cấp dưới bẽ mặt!

Cũng may con gái của họ là nàng! Cũng may nàng không là gái TrungQuốc và nàng chịu ưng hắn vì có mục đích, nên sự ngược đãi của hắn làm nàng lý thú hơn là khổ hận.

Nhất thời nàng chưa biết mình sẽ có thái độ nào, nên nghĩ bụng:

«— Ta phải ngủ một giấc cho khoẻ, mọi việc ngày mai sẽ tính».

* *

ThúyUyên tỉnh dậy thì trời đã quá trưa. Chiều qua nàng ngả lên giường không ngờ ngủ một giấc thẳng tuốt đến sáng hôm sau. Cửa sổ quên đóng, nắng chiếu vào tận chỗ nàng nằm đem hơi nóng ảm áp dễ chịu.

Nàng ngồi bật dậy, thấy mình vẫn còn trong lớp áo cưới, miệng chúm chím cười, thong thả bước đến khung cửa sổ nhìn bên ngoài...

Giờ này có lẽ khoảng giờ Thìn, mặt trời đã lên cao, song chưa gay gắt lắm. Phía dưới là vườn hoa chia riêng biệt với nhau. Mỗi khu mỗi loại hoa, màu sắc khác nhau.

Điều đáng lưu ý là mỗi khu đều có một thiếu nữ chăm sóc. Có cô đang cắt lá, có cô đang vun sỏi đất, có cô đang nhổ cỏ... Từ lầu cao nàng không trông rõ mặt họ, nhưng cũng có thể cho họ thuộc hạng «đẹp».

Nàng tự hỏi:

«— Phải chăng các thiếu nữ này đều là vợ hãnh? Có thể lắm!»

Nàng lẩm bẫm:

«— Hừ! tội gì ở đây làm tôi mọi cho hãnh? Bọn gái Tàu ngu muội không chịu được! Đừng hòng ta làm việc đó!»

Nàng bỗng nhớ tới lời của hai mục gia nhân chiều qua:

«Người sống trong tòa nhà này đều có phận sự riêng. Cô nương rồi cũng sẽ làm lụng như tất cả mọi người».

Nhớ đến lời nói của hai mục này cơn giận trong lòng nàng bùng bùng trào lên. Nàng phải giấp mặt hãnh nói vài lời cho hả dạ. Tự nhủ:

«— Trương Phụ là võ quan thô lỗ hung bạo, ta còn không ngán, sá gì mi chỉ là một tên quan văn?»

Lòng uất hận tràn trề, nàng tung cửa chạy ra khỏi phòng, chợt thấy mấy rương quần áo và của cải hồi môn của nàng do cỗ xe đưa dâu đem đi hôm qua, giờ ai chắt đóng trước cửa?

Không có KimAnh và KimĐào, nàng đành phải khệ nệ ôm đồ đạc của mình vào phòng và sắp xếp vào tủ.

Xong việc nàng ngồi thở dốc. Nghỉ một lúc nàng cởi bỏ lớp áo cưới, mặc chiếc áo lụa màu xanh thanh nhã, mở cửa phòng nhẹ bước ra ngoài...

Bên ngoài là dãy hành lang dài hun hút. Các phòng nối tiếp nhau, rộng hơn phòng nàng và khoảng chừng 10 phòng. Chính giữa có một khoảng trống là lối đi xuống cầu thang.

Từ cửa phòng đến thành lan can là khoảng hành lang khá rộng, gió lộng vù vù.

Nhà có 3 tầng. Tầng nàng đang đứng là tầng giữa. Tường vách cửa nẻo lan can đều sơn phết một màu trắng toát, làm cho tòa nhà nổi bật dưới nền trời xanh, đẹp một cách kiêu kỳ!

Sân phía trước là sân cỏ, thứ cỏ mịn như nhung, không khác gì sân cỏ lót thảm.

Từ cổng rào đi vào nhà có hai con đường song song, một đường lát đá hoa, một đường trải sỏi để cho người đi bộ và xe ngựa cũng có thể chạy thẳng vào trong.

Dĩ nhiên nhà nằm trong một bức tường thành khá cao, chiếm một chu vi rộng lớn. Phía trước là sân cỏ và hồ nước, phía sau là khu hoa viên. Bên hữu khu hoa viên có một dãy nhà cất thấp là nhà chứa xe và chuồng ngựa...

Sánh với phủ Dương Sĩ Kỳ thì nơi đây không được kể là đồ sộ. Nhưng lối kiến trúc tân kỳ và lối trình bày lạ mắt mà nàng chưa từng thấy nơi khác.

Nàng buộc miệng nói một mình:

«— Chủ nhân quả là con người khác lạ!»

Hắn càng khác lạ, nàng càng tò mò muốn biết về hắn. Chân nàng bước tới...

Giờ này trong nhà dường như không còn ai? Tất cả hình như đang làm lụng bên ngoài?

Nàng lắng tai vẫn không nghe một tiếng động nhỏ. Các cửa phòng tầng này đều đóng kín.

Thúy Uyên nhẹ bước qua dãy hành lang, lần dò đến cầu thang. Cầu thang để đi xuống nhà dưới thì không có chi đáng nói. Cầu thang để lên tầng trên có một dây sắt chắn ngang và có treo tấm biển đề mấy chữ như vậy: «Chỗ dành riêng cho chủ nhân, miễn vào».

Thúy Uyên «hứ» một tiếng rồi nói:

«— Đồ làm phách! Người cầm lên trên đó, ta càng muốn lên xem cho biết người ăn ở quái dị thế nào?

Nói là làm! Nàng chui ngang sợi dây xích leo lên mấy bậc thang...

Thình lình có tiếng còi hụ inh ỏi. Thúy Uyên không hiểu hiệu lệnh gì, nên lẹ làng phóng trở xuống, chạy tuốt về phòng mình.

Nàng nhìn qua cửa sổ, thấy các cô gái đang làm việc ngoài vườn lần lượt vào nhà. Thúy Uyên càng thắc mắc, không hiểu việc gì xảy ra?

Bỗng có tiếng chân người đi ngoài hành lang và dừng trước cửa phòng nàng. Nàng giả vờ như không nghe biết, đứng tì tay nơi khung cửa sổ nhìn trời.

Một người gõ cửa nhẹ rồi xô cửa bước vào... Thúy Uyên từ từ quay mặt lại... Người ấy không ai khác hơn là một trong hai mục gia nhân chiều qua! Mục lên tiếng ngay:

— Mời cô nương xuống nhà dưới dùng cơm. Từ đây hãy nghe tiếng còi hụ thì cô nương phải tự động xuống phòng ăn.

À thì ra hiệu lệnh giờ cơm!

Nàng theo chân mục ra ngoài. Mục nói:

— Cô nương hãy khóa cửa lại và lấy chìa khóa theo. Mỗi người tự giữ an toàn và tự dọn dẹp lấy phòng mình.

Nghe mục nói, nàng lẳng lẳng khóa cửa và đi theo mục xuống tầng dưới, không thềm nói một lời.

Phòng ăn khá rộng, cạnh bên khách sảnh mà nàng làm lễ cưới hôm qua. Nhà này phòng nào in hình đều lót thảm, nên bước chân êm ru.

Trong phòng đã có sẵn trên mười cô gái trẻ đẹp ngồi ăn quanh cái bàn vuông dài. Thấy nàng vào, có vài cô ngược mặt lên mỉm cười như chào, còn phần đông thì điềm nhiên ăn uống, không cần biết sự hiện diện của nàng.

Mục gia nhân đưa nàng tới phòng rồi đi tuốt. Nàng tìm một ghế trống ngồi xuống ăn tự nhiên như mọi người, nhưng đôi mắt không ngừng quan sát các cô gái...

Trong buổi ăn họ nói chuyện om om. Tiếng cười tiếng nói ồn ào không khác gì giữa chợ! Câu chuyện của họ đều chú về một mục đích duy nhất là: «Làm thế nào để được lòng chủ nhân».

ThúyUyên lắng nghe mà tức cười thâm cho bọn con gái ngu ngốc này. Nàng càng thắc mắc không hiểu hẳn là «cái quái gì» mà các cô này chịu phục tùng? Chẳng lẽ vì hẳn làm quan to, các nàng mê địa vị mới cầu lụy hẳn cỡ đó?

Theo Dương phu nhân cho biết thì bọn này đều là con quan, hoặc con nhà giàu nhất thành Nam Kinh, vì ham địa vị mà chịu làm «tôi mọi» cho hẳn!

Sau buổi ăn các cô tự động dọn dẹp vào nhà bếp phía bên tả phòng ăn. Khách sảnh nằm bên hữu.

Trong khi các cô gái dọn dẹp, nàng đưa mắt quan sát phòng ăn... Bàn ghế nơi đây đều làm bằng thứ gỗ quý, chạm trổ tinh vi. Trên vách có treo tranh và liễn.

Tranh không chữ ký, song nét vẽ thật điêu luyện, giống như hai bức tranh trong phòng nàng. Chữ viết trên mấy tấm liễn thì quả thật là đẹp! Nàng chưa từng thấy ai có bút tự đẹp như thế!

Đang lúc nàng đứng tần ngần xem tranh, xem liễn... Bỗng có một cô bước tới mỉm cười hỏi:

— Chị là cô dâu hôm qua đó à?

ThúyUyên chưa kịp đáp câu hỏi cô gái ấy, thì có một cô khác chạy tới nói xen vào:

— Chị đẹp quá, chắc sẽ được chủ nhân chọn!

Cô tới trước liền nói:

— Dương nhiên là chị này được chọn mới có lẽ cưới linh đình chứ?

— Chưa chắc! Nếu chị ấy được chọn sao lại nhập bọn với chúng ta?

Chợt có một giọng thứ ba sau lưng ThúyUyên vang lên:

— Chị có thấy mặt tân lang không chị?

ThúyUyên không đáp, lại nói:

— Mặt của «hắn» nhìn thấy làm chi cho phát ghét?

Câu nói của nàng làm cả bọn lạ lùng. Bây giờ thì chung quanh ThúyUyên không chỉ có ba cô, mà có cả chục cô!

Một cô trong bọn lên tiếng:

— Chị đã thấy mặt tân lang chưa mà tuyên bố ghét?

Giọng cô ta đầy mỉa mai khiến ThúyUyên bực mình gất:

— Cần gì phải thấy mặt hắn? Thái độ ngược đãi của hắn với các chị, chưa đủ ghét hắn à? Đáng lý các chị phải phản đối bỏ đi...

— Đã vào đây thì khó ra đi và cũng không ai muốn đi!

Chính là cô gái làm quen với ThúyUyên đầu tiên nói câu đó. Nàng chung hứng nhìn cô ta. Cô ta nói tiếp:

— Chị không thấy hai tên gác cửa ngoài cổng đó à? Nơi đây không khác gì cung cấm, đã vào thì không thể ra được!

— Hắn lấy quyền hành gì mà nhốt các chị ở đây?

— Quyền chủ nhân! Quyền làm chồng!

Một nàng trả lời ThúyUyên câu này, cả bọn cười ồ. ThúyUyên nghiêm giọng:

— Dù là chủ nhân, dù là chồng, cũng không có quyền nhốt người hay hành hạ người.

— Nào chàng có nhót hay hành hạ ai đâu? Chàng có nói: «Hễ ai không thích ở đây thì chàng sẽ giao trả lại cha mẹ. Bằng nếu muốn ở trong nhà này, phải chịu theo khuôn phép nhà này».

ThúyUyên châu mày:

— Vậy sao các chị không đi phút cho rồi. Ở đây làm gì để phải làm «tôi mọi» cho hấn?

— Chẳng ai muốn đi cả! Lúc trước có vài nàng chờ đợi mãi mà không được chủ nhân lưu ý, nên chán nản muốn trở về nhà cha mẹ. Cô ta báo với tên gia đồng xin gặp chủ nhân để từ giã. Đến chùng gặp chủ nhân rồi thì các nàng ấy xin ở lại, chớ không phải xin đi!

— Vì sao?

Cả bọn lại cười ồ.

Một cô thấy nàng mới tới chưa biết gì, liền bảo:

— Bao giờ chị gặp được chủ nhân sẽ rõ vì sao.

ThúyUyên nói giọng cương quyết:

— Chiều nay tôi sẽ gặp hấn, để xem thái độ lêu láo kiêu hãnh của hấn đến mực nào?

Một cô nhỏ nhẹ nói:

— Chị muốn gặp chủ nhân không phải là dễ. Có hai trường hợp được gặp chủ nhân: «Trường hợp thứ nhất phải làm việc cho giỏi. Chùng nào chủ nhân vừa ý mới được chọn và gọi tới gặp mặt». Và «Trường hợp thứ hai, nếu muốn chủ nhân trao trả về nhà cha mẹ». Bữa trước các nàng muốn về cha mẹ phải khóc lóc nài nỉ dữ lắm mới được ở lại. Vì trên nguyên tắc, chỉ người được chọn mới biết mặt chủ nhân.

ThúyUyên hỏi:

— Như vậy các chị đều chưa biết mặt hắn, ngoại trừ các nàng xin về bữa trước?

— Đúng vậy!

ThúyUyên ngẫm nghĩ: «Nếu hắn cũng đối xử với nàng như các cô gái này thì nàng phải làm vừa lòng hắn, nếu muốn hắn chọn và cho gặp mặt».

Mục đích nàng đến đây làm vợ hắn là để chinh phục hắn, gây rối reng thù nghịch giữa các quan lại triều Minh. Hoặc giả nếu nhắm không xong thì tìm cách «hạ thủ» hắn, cho bớt một tên quan quan trọng được lão Hoàng-đế yêu chuộng.

Như vậy nàng phải làm những việc như gia nô trong nhà như các nàng này để được lòng hắn. Thật là nhục! Nếu không chấp nhận cái nhục này chỉ còn con đường xin trở về phủ DươngSĩKỳ để sống trong cái lồng chim trướng giả đó.

Cũng có thể khi nàng bị trả về, DươngSĩKỳ và Dương phu nhân đối xử tệ bạc không chừng! Bởi họ đâu có thương yêu gì nàng? Khi TrươngPhụ dâng nàng cho họ, họ đã có mục đích dùng nàng làm mồi câu tên này. Nàng trở về là họ thất bại rồi!

Thấy nàng trầm ngâm, một cô an ủi:

— Cũng có thể chị được đối xử đặc biệt hơn bọn này, vì chị có lẽ cưới hắn rồi.

ThúyUyên chột hỏi:

— Công việc của các chị ra sao?

— Có hai loại việc. Ai thích hoa cỏ thì lãnh việc ở hoa viên. Mỗi người chăm sóc một khoảnh vườn. Ai thích công

việc trong nhà thì lãnh nấu ăn, hay dọn dẹp nhà cửa. Chị mới tới nên chưa bị phân công. Có lẽ sáng mai tên gia đồng của chủ nhân sẽ cho chị biết công việc phải làm.

ThúyUyên tự nhủ:

«—Nàng sẽ chọn việc nấu ăn để có phương tiện thực hiện mưu định của mình. Giả tí một thời gian mà nàng vẫn chưa được hấn lưu ý, thì nàng phải «hạ» hấn bằng cách bỏ độc vào thức ăn».

Đã có chủ định như thế, nàng vui vẻ trò chuyện với các nàng TrungQuốc. Các cô có làn da trắng mịn, nhưng đôi mắt nhỏ xíu, đôi má hơi bầu. Nên chi sánh với gái AnNam trên thuyền của TrươngPhụ, bọn này thua xa!

Nàng chợt nhớ tới HuỳnhNhu... Người bạn thân nhất của nàng có đôi mắt bồ câu xinh đẹp, có nụ cười nghiêng thành đảo quốc, có thân hình cực kỳ quyến rũ... Bạn của nàng tên này thấy mặt có làm ngơ được không?

Nàng không dám chắc sắc đẹp của mình có thể chinh phục được hấn, vì nàng không dám chủ quan.

Sau buổi cơm trưa, ngoài trời nắng gay gắt. Các cô gái ngồi tụ ba tụ bảy nơi phòng ăn và khách sảnh nói chuyện phiếm.

ThúyUyên cũng theo ra khách sảnh để xem cho biết, vì hôm qua nàng bị tấm mạng che trước mặt, không trông thấy gì.

Chưa bao giờ ThúyUyên thấy một sảnh đường to lớn và chung bày đẹp như thế! Ngoài vô số ghế bàn khảm xa cừ, lót nệm gấm, còn có rất nhiều đồ cổ. Những chiếc lọ bằng sứ, những bức tượng bằng đồng, những vật điêu khắc bằng ngà...

Món chi ra đó, vật nào đáng vật ấy... Không những cho thấy cái giàu sang, mà còn chứng tỏ con người yêu nghệ thuật nữa.

Đương nhiên phòng này cũng có tranh. Nhưng nơi đây sưu tầm rất nhiều tranh cổ từ đời Hán, đời Đường, đời Tống...

Một cô gái thấy ThúyUyên xam xoi những bức tranh, liền rí vào tai nàng:

— Những bức tranh còn mới do chính chàng vẽ đây. Trong nhà này đâu đâu cũng có tranh vẽ của chàng.

ThúyUyên nghe nói «à» một tiếng như chẳng có gì quan trọng, mà thật sự trong lòng nàng hết sức khâm phục, vì nàng vốn biết về nghệ thuật hội họa, nên hiểu rõ giá trị của tác phẩm.

Từ khách sảnh nhìn qua các cửa sổ thấy hồ nước trong veo. ThúyUyên nhân thế hỏi cô gái Tàu:

— Hồ nước bên ngoài không thấy nuôi cá hay trồng sen. Chủ nhân dành để chứa nước mưa thôi sao?

Cô gái cười khì:

— Ai tới đây cũng thắc mắc về cái hồ đó chứ không phải mình chị! Đó là hồ tắm của chàng! Vì chàng rất thích bơi lội nên cho xây cái hồ đó, có thể làm cho nước dơ rút đi, nước sạch chảy vô. Cho nên nước lúc nào cũng trong veo.

ThúyUyên ngạc nhiên không ít về hồ tắm. Vì thời kỳ này ở TrungQuốc hay AnNam chưa có nhà nào xây hồ tắm. Nàng vụt hỏi:

— Các chị vô ra trong nhà tự do, chủ nhân cũng đi đứng bình thường, vậy chắc thế nào cũng đụng mặt?

— Thật ra chủ nhân vào triều sớm lắm. Chị em ai nấy còn ngủ trong phòng riêng. Nếu ai vô tình nghe tiếng vó ngựa dưới sân, tông cửa chạy ra lan can nhìn xuống... thì chỉ thấy cái đuôi ngựa! Còn buổi chiều sau giờ ăn, tất cả mọi người đều bị cấm ra khỏi phòng. Vì đó là giờ chàng tắm rửa bôi lột và đi đứng trong nhà, không ai được phép lảng vảng bên ngoài.

— Không ai lên rình xem mặt mũi hấn ra sao à?

Một cô đứng sau lưng ThúyUyên trả lời:

— Rình rập làm gì để rồi sẽ khổ như TốTố, LệChi và MaiNương!

ThúyUyên rất lấy làm kỳ, hỏi:

— Ba nàng nào vậy? Vì sao họ bị khổ?

— Chính ba cô nàng xin về cha mẹ bữa trước. Từ ngày thấy mặt chủ nhân rồi họ ít nói ít cười, ngoài giờ làm việc chỉ thích thơ thần một mình. Cái bệnh tương tư làm họ khốn đốn không ít!

ThúyUyên suýt bật cười lớn khi nghe kể ba nàng kia sau khi thấy mặt chủ nhân mắc phải bệnh tương tư. Nhưng nàng cố nhịn cười, hỏi nhỏ:

— Ba chị ấy hiện có mặt nơi đây không?

— Làm gì chúng có mặt ở đây? TôTố thích làm thơ. Ngoài giờ làm việc cô ta trở về phòng mơ mộng tương tư làm thơ ca tụng chàng. Có lần TốTố làm một bài thơ gửi đến chủ nhân, «tôn chủ nhân làm vua trong mộng ước. Còn cô ta là một cung nữ, muốn được vua ban cho một lần ân ái rồi có chết cũng thỏa nguyện». Bài thơ ấy gửi đi không có hồi đáp!

ThúyUyên cười khinh:

— Nàng ấy quả là khờ dại! Trên đời này có thiếu gì đàn ông? Dù hấn có đẹp như PhanAn cũng không nên bi lụy vì hấn.

— Phải! Trên đời có lắm đàn ông! Nhưng hầu hết là thứ tồi bại hoặc ngu dốt. Còn một người như chàng thì thế gian không có người thứ hai!

Cô ta nói đến đó thấy ThúyUyên trề môi tỏ vẻ không tin, nên tiếp:

— Một người trẻ tuổi, tài cao, danh vọng lẫy lừng, lại thêm «cầm kỳ thi họa» trác tuyệt... Nội tiếng đàn vắng vắng trong đêm, nội thấy những tranh treo nhan nhản trong nhà này... đàn bà con gái đã chết mê mệt rồi. Huống hồ gì gặp mặt chủ nhân? Thú thật cho đến bây giờ bọn này chưa hề thấy bóng dáng chàng. Nhưng từ khi ba nàng kia sau khi thấy mặt chủ nhân rồi thần hồn điên đảo. Hỏi họ: «Người ấy hình dung ra sao?» Họ chỉ khóc, không nói. Xem các bài thơ của TốTố thì đoán rằng khắp cả thành NamKinh không ai có thể sánh với «chàng». Phan An chắc phải thua!

ThúyUyên mắng thầm:

«— Bọn bây chỉ giỏi tài nói phóng đại, đưa hấn lên tận mây xanh! Con gái gì mà mê trai cỡ đó, bảo hấn không khinh khi sao được?»

Nàng nói trong lòng:

«— Để bây sẽ thấy gái AnNam trở tài chinh phục tên cổ quái ấy. Ngày nào hấn bi lụy vì ta, ta sẽ hành hạ hấn cho chúng bây lác mắt!»

Bỗng có tiếng thở dài và giọng nói hết sức chân tình:

— Thú thật với chị, em tới đây đã bốn tháng rồi và cũng không hy vọng gì được chàng lưu ý. Nhưng em không dám đòi về nhà cha mẹ, vì sợ gặp mặt chàng rồi sẽ đau tương tư khôn khổ như ba nàng kia.

ThúyUyên kêu «Trời»!

Nàng không tưởng tượng nổi các cô gái này yếu bóng vía như thế! Hẳn là người chớ nào phải là ma quỷ thần thánh? Ví như hẳn có đẹp trai, có tài hoa, có quyền thế và gì gì... đi nữa, thì cũng không thể vừa trông thấy mặt là si mê.

Đàn ông hay đàn bà cũng thế! Bao giờ gặp đúng người lý tưởng của mình, mình mới yêu thích, si mê. Chớ như có người mình thấy hoàn mỹ, đáng yêu, nhưng người khác thì cho rằng kẻ ấy chỉ là hạng tầm thường, đáng khinh, đáng ghét. Huống chi trai gái mê nhau đâu phải do vẻ đẹp bề ngoài?

Ngoại trừ các nàng TrungQuốc bị hẳn dùng bùa ngải mê hoặc!

Nàng bỗng giật mình khi nghĩ đến điều đó, nên lo lắng hỏi:

— Phải chăng hẳn có bùa ngải làm mê loạn các chị?

Một cô trả lời, giọng nửa đùa nửa thật:

— Điều đó không biết chừng ...

ThúyUyên nghe lạnh xương sống, lẩm bẩm nói:

«— Hẳn dùng bùa ngải mê hoặc các cô này làm gì? Hẳn không thềm đá động đến bọn chúng kia mà?»

Trời ơi! Thật là khó hiểu!

Nàng có cảm giác như tên này thuộc «thành phần nguy hiểm», mà với tài sức yếu kém nàng không dễ gì «thanh toán» hẳn.

Giờ phút này nàng ao ước có HuỳnhNhu bên cạnh. HuỳnhNhu cơ trí hơn người, may ra mới trị nổi hẳn.

Các nàng TrungQuốc thấy ThúyUyên ôm mặt lặng thinh, nên không ai hỏi chuyện nữa. Và chẳng tới giờ họ phải lo việc làm của họ nên kéo nhau đi hết.

ThúyUyên ngồi trên chiếc ghế bành một lúc ngẩng mặt lên, chợt thấy có một cô ngồi buồn hiu hắt nơi góc phòng. Cô này hình như từ nãy giờ chưa hề nói chuyện với nàng.

Cô ta có đôi mắt phượng sron ướn, chắc vừa mới khóc, nét mặt non choẹt, chắc chỉ vào khoảng 15, 16 tuổi.

ThúyUyên thương hại đứng lên đi tới bên cô ta, nhỏ nhẹ hỏi:

— Nàng có sao không?

Cô ta không đáp, lại hỏi:

— Chị là cô dâu hôm qua phải không?

ThúyUyên gật đầu. Cô ta hỏi tiếp:

— Như vậy là chàng chọn chị rồi phải không?

ThúyUyên lắc đầu. Cô gái thấy nàng lắc đầu, mặt tươi tỉnh ngay, nói giọng xúc động:

— Em yêu chàng! Ngày nào chàng chọn được người nào đó, chắc em chết mất!

ThúyUyên thâm đoán cô này là một trong ba cô đã gặp chủ nhân, nên hỏi:

— Nàng là Tố Tố phải không?

Cô ta lắc đầu đáp:

— Em là Lệ Chi.

Trong phòng bấy giờ không còn ai. Thúy Uyên hy vọng biết thêm về «hắn», nên dọ dẫm Lệ Chi:

— Người ấy tử tế với nàng lắm sao?

Lệ Chi gật đầu. Rồi không hiểu nguyên do gì cô ta bỗng tâm sự với nàng:

— Hôm ấy em nói với tên gia đồng, em muốn gặp chủ nhân để xin trở về nhà cha mẹ, chủ nhân thuận tình. Ngày hôm sau tên gia đồng đón em lên tầng lầu trên. Em được đưa vào phòng vẽ. Lúc ấy chàng đang vẽ, lưng quay về phía cửa. Nghe tiếng chân em chàng lên tiếng ngay, mặc dù tay vẫn không ngừng làm việc:

— *Đào cô nương đến từ già đó chăng?*

Em chỉ mới thấy sau lưng chàng, con tim đã đập rộn ràng, chùng nghe giọng nói đầm ấm của chàng phát ra, hồn phách như bay đầu mất, không mở miệng nói được một lời! Chàng bỗng thở dài, bảo:

«— Lúc trước tôi đã từ chối quan Ngự Sử về việc đưa cô nương đến đây, nhưng Ngài ép buộc tôi quá, tôi đành phải nhận lời. Nay cô nương muốn trở về nhà thì để sáng mai vào triều gặp thân phụ cô, tôi sẽ báo cho người rõ, để đem ngựa xe đến đón. Tôi rất tiếc không có chỗ ở xứng đáng, cũng không có đủ gia nhân hầu hạ, khiến cô nương cực nhọc trăm chiều. Nhưng chắc cô nương cũng hiểu: Tôi làm quan lương bổng có hạn, làm sao có đủ khả năng cung phụng cho tất cả

các nàng ở đây đời sống thoải mái hơn được? Đó cũng là lý do ngày trước tôi từ chối với quan Ngự Sử tiếp nhận cô.»

Em nghe chàng nói, lòng bồi hồi xúc động. Quả thật việc này chính cha mẹ em ép buộc nài nỉ chàng, chớ nào phải chàng muốn?

Đang khi em cúi mặt đứng lặng thinh sau lưng chàng với nỗi cảm xúc, chàng bỗng quay mặt lại nói:

— Tôi cũng không phải là một thằng đàn ông dâm dăng thích nhiều thê thiếp, nên không thể làm thỏa lòng các nàng. Mà tôi cũng không muốn phụ ai, nên không thể chọn lựa người nào... Cô nương hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi chứ?

Lúc ấy em không còn thấy gì nữa, vũ trụ như quay cuồng, em sụm ngay dưới chân chàng, méu máo nói:

— Em muốn ở lại để phục vụ cho chàng. Em không muốn trở về với cha mẹ nữa!

Chàng cười nhẹ:

— Cô nương đã muốn về thì không thể ở lại đây được nữa, vì tôi biết một ngày kia cô nương lại muốn đi.

Em khóc ngất nài nỉ:

— Xin cho em ở lại! Em thề trọn đời ở lại làm tôi tớ cho chàng.

Chàng nhìn em lặng thinh. Em ngồi phệt dưới nền nhà khóc lóc thảm thiết. Chàng quay lưng tiếp tục vẽ tranh, để mặc tình cho em khóc... Một lúc... em bỗng nghe chàng nói sau tiếng thở ra:

— Thôi được! Cô nương hãy trở về phòng và nên nhớ rằng lần này cũng chính cô nương ép buộc tôi đó nhé?

Tên thơ đồng đưa em trở về chỗ cũ em vẫn chưa tỉnh, hồn xác như ngây như dại. Trời ơi, hình hài đó, giọng nói đó... nếu em có phải vì chàng mà chết cũng không chối từ, hưởng hồ làm công việc nhỏ nhất trong nhà này?

Tuy chưa được làm vợ, nhưng em biết chàng không cách em bao xa, em biết chàng ở đâu, em mừng tượng chàng lúc ấy đang làm gì... Bao nhiêu đó cũng hạnh phúc lắm rồi!

LệChi nói với ánh mắt mơ màng, vẻ mặt vô cùng xúc động. ThúyUyên nhìn chăm chăm cô gái... lòng nghe vừa thương hại, vừa tức cười. Tự nhủ:

«— Nàng này còn trẻ quá, trái tim còn bông bột quá, gặp trai lần đầu đã vội vã si tình!»

Chợt mặt nàng đỏ ửng, nhớ lại 8 năm về trước... Người con gái 16, con quan Hàn-Lâm họ Nguyễn đau bệnh tương tư chàng trai xa lạ mà nàng cứu chữa thương tích nơi hoa viên nhà nàng.

Người con gái trẻ si tình thuở xưa cũng tương tư đau khổ như nàng TrungQuốc trước mặt nàng... Nàng với cô ta nào có khác gì?

Ái tình!

Khung trời nào con người cũng lụy vì tình!

Dân tộc nào, cá nhân nào, cũng cần có tình yêu để sống!

Nghĩ đến đây lòng nàng quặn đau. Hình ảnh người xưa chợt hiện ra... giọng nói người xưa chợt văng vẳng bên tai... cũng đầm ấm, cũng thiết tha...

Giọng nói ấy... hình hài ấy... Trời ơi, ThúyUyên này cũng muốn vì chàng mà chết như thiếu nữ TrungHoa kia! Chàng ơi, chàng ở đâu?

Trong gian phòng rộng thênh thang có hai cô gái ngồi gục đầu thôn thức. Họ đang tương tư người tình của họ. Họ đang mơ mộng về người yêu của họ...

«Két» cánh cửa bị kéo ra... Một người bước vào...

ThúyUyên giật mình ngược mặt lên... thấy một chàng thanh niên trẻ, ăn mặc khá bảnh bao. Nàng chưa kịp nghĩ là ai, thanh niên đã lên tiếng:

— À cô nương, tôi vừa đến phòng cô nương tìm cô mà không gặp! Hoá ra cô nương ở đây! Chủ nhân tôi có lời chào cô nương về sum họp với đại gia đình này. Chủ nhân tôi cũng rất cảm ơn cô đã nhắc nhở chủ nhân tôi về thân phận và nguồn gốc của cô nương. Xin cô nương yên tâm! Người lúc nào cũng nhớ rõ cô nương là ái nữ của Dương đại quan. Có điều trong tòa nhà này mỗi người đều tự lo cho mình, nên hai gia nhân của cô nương không thể để phục vụ riêng, gây sự tị hiềm của người khác. Mong cô nương hiểu cho.

Tên này đứng nói một hơi, y như học trò trả bài thuộc lòng!

ThúyUyên cười khẩy, vì chợt nhớ hôm qua nàng có nói mấy lời với hai mục gia nhân. Chắc hai mục đã «tâu» với chủ nhân, nên «thằng chả» mới cho tên gia đồng đến «diễn thuyết» với nàng.

Nàng đã biết chút chút về hấn và tình hình trong tòa nhà này, nên những lời tên gia đồng vừa nói chẳng làm cho nàng nổi giận hay bực mình.

Nàng cười, giọng mai mỉa:

— Ta cũng có lời chào chủ nhân người. Bảo hấn: «Dương cô nương không yếu bóng vía lắm đâu, chớ có ngạo mạn!»

Tên gia đồng nghe nàng nói mấy lời, mặt hấn tái đi.

Có lẽ hấn giận lắm vì nàng có lời bất kính với chủ nhân hấn. Tuy nhiên hấn chỉ xịu mặt một thoáng rồi bình tĩnh nói tiếp:

— Bắt đầu từ ngày mai cô nương cũng phải làm việc như mọi người. Trời sinh ra ai cũng có tay chân, thì không thể có người ngồi hưởng thụ để chờ người khác phục thị. Vậy cô nương phải chọn, hoặc làm công việc ngoài...

ThúyUyên ngắt lời:

— Ta biết rồi! Ta lãnh việc nấu ăn cho! Đây là sự ham thích của ta. Ta tình nguyện làm, chớ không vì ngán sợ chủ nhân người đâu! Nhớ trình với hấn như thế.

Tên gia đồng cụt hứng không biết nói gì thêm, bèn rút lui có trật tự!

LệChi nghe ThúyUyên nói động tới «thần tượng» của cô ta, cô ta giận dỗi bỏ đi.

Còn lại một mình, ThúyUyên lững thững xuống nhà bếp... Nhà bếp cũng rộng thênh thang, nhưng đâu đó ngăn nắp. Giờ này cơm nước đã xong, dọn dẹp đã xong, nên các cô lo việc bếp núc cũng rảnh rang ngồi chòm nhum nói chuyện...

Ngoài các mỹ nhân ra, ThúyUyên thấy có 5 gia nhân kẻ luôn KimAnh và KimĐào. ThúyUyên không thấy hai mục gia nhân hôm qua nơi đó.

KimAnh, KimĐào thấy nàng thì chạy ngay lại chào hỏi tíu tít. Có lẽ cả hai được nghe nói ít nhiều về tình hình nơi đây, nên KimĐào nhìn nàng bằng đôi mắt uơn ướn. Trái lại KimAnh vô cùng khoan khoái.

Nàng hiểu bụng dạ nó từ lâu nên không lạ gì thái độ của nó. KimAnh láu lỉnh nói:

— Chủ nhân trong nhà này nói: «nơi đây không có ai là chủ tớ. Mọi người đều phải làm việc».

ThúyUyên cười nhẹ:

— Đúng vậy! Có điều, việc của các nàng ấy là nấu nướng, còn việc của người là dọn dẹp. Hai việc khác nhau, người không biết sao?

Không chờ nó nói gì thêm, nàng quay sang KimĐào nhỏ nhẹ hỏi:

— Gia nhân của chủ nhà này là ai?

KimĐào nhỏ giọng đáp:

— Bà lớn tuổi ấy là quản gia trong nhà này, nghe đâu đã theo chủ nhân nhiều năm rồi. Còn hai mục sồn sồn đang dọn dẹp tầng lầu của chủ nhân thì chỉ mới vào làm thôi. Nghe nói tầng lầu trên ngoài ba gia nhân và tên gia đồng thì không ai được quyền đặt chân lên.

ThúyUyên hỏi khẽ:

— Do đâu em biết rành quá vậy?

— Hai con nhỏ đứng nơi gốc kia... Chúng cũng như tụi em, đi theo nữ chủ của chúng đến đây mấy tháng rồi. Chúng biết khá nhiều nên mới kể cho tụi em nghe về...

KimĐào không nói tiếp! Có lẽ nó muốn kể về tình trạng các cô con nhà quan bị chủ nhân ngược đãi, song sợ nàng nghe buồn lòng nên không dám nói tiếp.

ThúyUyên hiểu ý, nắm tay KimĐào dịu dàng bảo:

— Đừng lo cho ta! Ta không như các nàng ấy đâu!

Bà quản gia độ ngũ tuần, nét mặt phúc hậu. Thấy nàng, bà liếc nhìn mỉm cười như chào, rồi lo phận sự chớ không lên tiếng.

ThúyUyên rời nhà bếp, thông thả bước ra vườn hoa...

Giờ này trời đã bớt nắng. Gió phây phây thổi dong đưa cành liễu, êm ả vô cùng. Khu vườn này liễu trồng san sát dọc theo lối đi. Mùa này nhằm giữa mùa Xuân, hoa đua nhau nở, màu sắc thật huy hoàng.

ThúyUyên không trông thấy các nàng TrungQuốc trong vườn hoa thì lấy làm lạ, ngó quanh quất tìm... Nàng đi mãi một hồi bỗng nghe tiếng cười nói vang từ xa.

Nương theo tiếng của họ, nàng đi một lúc ra tới vườn đào. Mùa này đào hãy còn xanh, trái đơm trên cành nặng trĩu. Té ra các cô chơi cút bắt, chạy giỡn ngoài này không khác gì trẻ nít!

Trong lòng thấy vui vui. ThúyUyên thầm nghĩ:

«— Mới nghe qua mình tưởng nơi đây là nhà tù. Thật ra thì các cô chỉ làm chút việc để vận động chân tay. Phải nói ở đây các cô có dịp tựu hợp vui chơi đùa giỡn, có lẽ lý thú hơn các cô ở nhà cha mẹ! Cũng có lẽ vì vậy mà các cô không muốn đi, dù không hy vọng chủ nhân đoái hoài chăng?»

Nàng bỗng nhớ những lời Lệ Chi kể khi nãy về buổi giáp mặt với chủ nhân. Qua lời lẽ đối thoại của hấn với cô gái, thì hấn ả nói mềm mỏng chớ không hung hăng kiêu hãnh như nàng nghĩ.

Hắn nói: «*Nếu cô nương muốn về nhà cha mẹ thì sáng mai vào triều gặp phụ thân cô nương tôi sẽ báo cho người rõ để đem ngựa xe tới đón cô*».

Như vậy hắn có ác độc giam hãm ai đâu?

Cũng như hắn nói: «*Tôi rất tiếc không có chỗ ở xứng đáng, mà cũng không đủ gia nhân hầu hạ, để cô nương cực nhọc. Chỉ vì tôi làm quan lương bổng có hạn, không đủ khả năng cung phụng cho tất cả các nàng đời sống thoải mái hơn. Đó là lý do tôi luôn luôn từ chối đón nhận các cô...*»

Xem ra lời hắn nói cũng khiêm nhường dễ chịu đó chứ? Câu nói của hắn mà nàng khích động nhất là: «*Tôi không là một thằng đàn ông dâm dãng thích nhiều thể thiếp, nên không thể thỏa lòng các nàng...*»

Bỗng dung ThúyUyên tự hỏi:

«*Các cô gái này là nạn nhân của hắn, hay hắn là nạn nhân của sự hối lộ người?*»

Có lẽ thiên hạ thấy hắn chưa vợ, quyền cao, thế mạnh... nên đua nhau dâng con để dựa hơi, cũng để kéo phe phái bè đảng, như trường hợp DươngSĩKỳ dâng nàng cho hắn đã có mục đích hắn hỏi.

Tự nhiên nàng nghe có cảm tình với hắn và lòng oán ghét y như không còn nữa!

Giữa lúc tình cảm lâng lâng như thế, nàng nghe như có tiếng nói từ đáy lòng vang lên:

«— ThúyUyên ơi! Dù hắn là ma quỷ hay thần thánh xứ này, hắn cũng là kẻ thù của người, của dân tộc AnNam! Hắn càng tài giỏi, càng được sự yêu thương của lão hoàng-đế, thì người càng phải thủ tiêu cho sớm!»

Nàng bàng hoàng một lúc quay gót đi trở vào nhà, chợt thấy dưới gốc đào có mấy cái nấm nho nhỏ. Trong bóng mát nấm chiếu ngời như ánh sao ban đêm. Đây là loại nấm có chất lân tinh cực độc!

Nàng ngồi xuống nhổ mấy cây nấm bỏ vào túi, tự nhủ:

«— Ta phải thủ sẵn độc dược để phòng lúc cần».

Con đường lát sỏi trong vườn hoa xao động theo bước chân của nàng, nhưng Thúy Uyên cảm nghe tâm hồn vô cùng bình thản.

* * *